

Една вдовица си имала синъ. Много се трудѣлъ той, но все бедни си оставали.

— Горчивъ ще си бжде всѣкога живота ни, синко, — казала веднажъ майката.

Но синътъ отговорилъ:

— Не се отчайвай, мамо! Кой знае, може пъкъ и да се подслади!

— Не ще се подслади, сине. Въ нашата страна всички сме бедни. Лоша ни е земята. Малко ражда. Дѣдо ти, Богъ да го, прости, казваше, че можела и повече да роди, ама трѣбвало да я ореме съ хвъркатото рало. А това рало го владѣе едно страшно чудовище съ три глави. Много юнаци се опитваха да убиятъ чудовището и да взематъ ралото, ама напраздно. Чудовището бѣлава огнь и всички изгаря живи.

Помислилъ малко момъкътъ, па рекълъ:

— Мамо, да се опитамъ ли и азъ да победя чудовището и да взема ралото?

— Що думашъ, сине, за тебе ли е тая работа! Та ти не си и чуждъ човѣкъ, ти си мое

чедо. Какъ ще те пустна при чудовището!

— Мамо и да не ме пустнешъ, ще ида!

Колкото и да го молила майката, синътъ си оставалъ на своето. И се приготвилъ за пжтъ.

— Чакай да ти вържа поне едно червено парцалче на ржчичката за споменъ и за сполука.

Вдовицата откъсала едно червено парцалче отъ роклята си, вързала го на ржката на момчето и съ сълзи на очи го изпратила на пжтъ.

— Па до чудовището, синко, много се не доближавай, че то проклетото не знае колко си ми милъ и току вижъ че те изяло!

Тръгналъ момъкътъ да търси страшното чудовище. Вървѣлъ много дни и нощи, на едно мѣсто настигналъ седемъ души пжтници, все отборъ юнаци като буки високи. И тѣ отивали да убиятъ чудовището.

— Да дойда ли съ васъ? — попиталъ ги момъкътъ.

— Ела. Ами защо си вър-